

Bibliaóra 2020. november 13-án

Fohász: „Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.” *Ámen* (Fil 1,2)

Ének: 226. dicséret – *Krisztusom, kívüled nincs kihez járulnom...*

Imádság: Úr Jézus Krisztus,

Valóban, rajtad kívül nincs kihez járulnunk, nincs kiben bízunk, segítséget kitől várunk, egyedül Tőled. Mégis, olykor milyen sokáig tart, míg erre a felismerésre eljutunk, és abbahagyunk minden emberi próbálkozást, hogy végre már Hozzád forduljunk. Bocsásd meg, hogy olyan sokszor vetjük bizalmunkat emberekbe, kapcsolatokba, mások által bevált módszerekbe. és amikor már tele vagyunk csalódással, kudarccal, akkor jut eszünkbe Hozzád kiáltani. Köszönjük, hogy erre is figyelmeztetsz minket ebben a mostani időben. Segíts, hogy bizalmunkat Beléd vessük, a Te kezedből tudjuk életünk dolgait, helyzeteit, megpróbáltatásait is elfogadni, és ezeket használd fel javunkra, áldásunkra. A nyomorúságok is legyenek öröm forrásaivá. Légy, kérünk, gyógyítónk, vigasztalónk, aki felhozod ránk szép napodat és felvirrasztod ránk napját kegyelmednek.

Segítsd igéddel való foglalkozásunkat, Rád figyelésünket, hogy a mindennapi életünk dolgaihoz útmutatást, eligazítást kapjunk a mostani üzenetből. Nevedért kérünk, hallgass meg. *Ámen*

Ószövetségi igeszakasz: Jób 4

1 Megszólalt a témáin Elifáz, és ezt mondta: 2 Talán terhedre van, ha beszélni próbálok hozzád, de ki tudja itt magába fojtani a szót? 3 Hiszen másokat intettél, és a lankadt kezeket erősítetted. 4 A botladozót szavaid talpra állították, és a roskatag térdeket megerősítetted. 5 Most, hogy rajtad a sor, ellankadtál? Téged ér csapás, és megzavarodsz? 6 Nem ad bizodalmat istenfélelmed, és reménységet feddhetetlen életed? 7 Emlékezz csak: elpusztult-e valaki ártatlanul, és irtottak-e ki valahol becsületes embereket? 8 Ahogyan én láttam, mindenki azt aratja, aminek felszántott: hamisságot és vést, ha egyszer azt vetett. 9 Isten leheletétől elpusztulnak, haragja szelétől semmivé lesznek. 10 Elhallgat a hím oroslán, nem bömböl többé, és kitörnek a fiatal oroslán fogai. 11 Elpusztul a hím oroslán, mert nincsen zsákmánya, és elszélednek a nőstények kölykei. 12 Titokzatos szavak jutottak el hozzám, suttogásukat épp csak felfogták füleim, 13 éjszakai látomásoktól felizgatva, amikor mély álom száll az emberekre. 14 Rettegés és reszketés fogott el engem, és rettegés töltötte el minden porcikám. 15 Szellő simította végig az arcomat, felborzolódtott a szőr testemen. 16 Megáll, de nem ismerem fel, amit látok. Egy alak van a szemem előtt, halk hangot hallok: 17 Igaz-e Isten előtt a halandó? Alkotója előtt tiszta-e az ember? 18 Hiszen szolgálóban sem bízhat meg, angyalaiban is talál hibát. 19 Hát még azokban, akik agyagházban laknak, amelynek alapja porban áll!

Szétmorzsolják őket, mint a molyt, [20](#) reggeltől estére összezúzzák őket, elmúlnak örökre anélkül, hogy bárki észrevenné. [21](#) Összeomlik sátruk, meghalnak bölcsesség nélkül.

Kedves Testvéreim,

Jób könyvét kezdtük a napokban olvasni. Az ószövetségi bölcsességirodalom egyedi és sajátos részét képezi ez a könyv abban az értelemben, hogy nem bölcs mondások gyűjteménye, hanem a mondanivalója egyetlen történet körül bontakozik ki. Tanító költemény, amely az ember szenvedésének minden korban aktuális kérdéseit boncolgatja. A történetben az istenfélő Jóbot ismerjük meg, akinek életében Isten csapások sorát engedi meg, látható ok nélkül. S bár ő ezek során nem tagadja meg Istent, de „miért?”-jei elhangzanak. Barátai, akik eljöttek, hogy vigasztalják őt fájdmában, végül inkább terhére lesznek, mert a maguk emberi bölcsességével próbálnak választ találni, és ez vádaskodássá lesz. Ma az első ilyen választ olvastuk.

Miután némán meghallgatták Jóbot, Elifáz szólal meg elsőnek. Beszéde arra az általános igazságra épül, hogy ártatlanul senki sem szenved, vagyis van oka a szenvedésnek. És az emberek ezt a saját bölcsességükkel meg is szokták keresni és találni... vagy legalábbis úgy gondolják, hogy tudják, értik, Isten mit miért cselekszik. Hányszor halljuk, mondjuk, hogy ezért vagy azért történt ez meg az az illetővel – egészen addig, hogy Isten büntetését látjuk a nyomorúsága mögött. Azonban ez sokszor hamis bölcsesség, főleg, ha nincs Isten vezetése alatt. Vajon ki értheti és magyarázhatja meg a tragédiákat? Amint látjuk, Jób barátait emberi indulatok, olykor előítéletek vezetik, és segítőkől hamar lesznek ítélkezőkké. A megszólaló első mondatai is ezt bizonyítják. Hiszen nem a részvét, együttérzés hangján szólal meg, hanem azzal a felháborodással, hogy „ezt már nem lehet hallgatni”. Kimondhatjuk, hogy Elifáz már itt elrontott mindent. És amíg ehhez a szemlélethez fog ragaszkodni, egyre messzebb kerül eredeti jó szándékától.

Elifáz felháborodva kiakad, kiborul Jób kesergésén. Pedig Jób nem káromolja Istent, nem is lázad, csak egyszerűen a szíve keserűségét öntötte ki. És ez teljesen érthető. Elifáz ezt is sokallja: „*Ki tudja itt magába fojtani a szót?*” És vádol: lám csak, „*másokat intettél, és a lankadt kezeket erősítetted. A botladozót szavaid talpra állították, és a roskatag térdeket megerősítetted. Most, hogy rajtad a sor, ellankadtál? Téged ér csapás, és megzavarodsz? Nem ad bizodalmat istenfélelmed, és reménységet feddhetetlen életed?*” Igen, amikor ránk kerül a sor, az mindig más. De Elifáz végül is ezzel bizonyosságot tesz arról, hogy Jób együttérző, részvétteljes és segítő volt mások irányában. Viszont, sajnos nem ezt kapja barátaitól, hanem szeretetlen, kemény ítélkezést...

Kedves Testvéreim, igen komoly figyelmeztetést jelent számunkra Elifáz magatartása, józanságra és megfontolásra int. Nem elég a saját vélt igazságunk, mert ha nem Isten vezeti a szívünk szándékait, gondolatainkat és beszédünket,

nagyon eltéveszthetjük a célt. Hányszor a legjobb szándékkal fordulunk oda a másik emberhez, hogy megértő segítséget nyújtsunk neki, s végül terhére leszünk és elege lesz belőlünk. Testvérként jöttünk és ellenfélle válunk, vitatkozás lesz a vigasztalásból. Amit ez ellen tehetünk: a hozzáállás megváltozása. Ne a magunk bölcsességével, meggyőződésével akarjuk őt meggyőzni afelől, hogy miért és hogyan tehet a helyzetéről (még ha úgy is lenne!), mert nem tudhatunk mindent, nem vagyunk az ő helyzetében. És nem is a mi meggyőzésünkre van szüksége.

A könyvön végigvonul az a szándék, hogy barátai meggyőzzék Jóbot arról, hogy oka van szenvedésének, s ezt az okot ő szolgáltatta Istennek. *„Emlékezz csak: elpusztult-e valaki ártatlanul, és irtottak-e ki valahol becsületes embereket? Ahogyan én láttam, mindenki azt aratja, aminek felszántott: hamisságot és vést, ha egyszer azt vetett”*. Ebből már nyilvánvaló, hogy Elifáz nagy bűnösnek tartja Jóbot, oka van a szenvedésének, de jóra fordulhat, ha bűnbánattal megtér Istenhez.

Azonban Elifáz itt nem tud a törvényre, Isten ígéjére hivatkozni, csak valami különleges álmra, éjszakai látomásra, aminek lényegét ebben foglalja össze: *„Igaz-e Isten előtt a halandó? Alkotója előtt tiszta-e az ember?”* Hát persze, hogy nem. Hogyan lenne az ember igaz, mikor Isten még az angyalokban is talál hibát! Ezért Jób is jobban teszi, ha magába száll. És ez a kioktatás majd folytatódik a következő fejezetben. Miközben Elifáz meg van győződve érvelése helyességéről, észre sem veszi, mennyire nem szolidáris Jóbbal, mennyire nem együttérző, vigasztaló és támogató a beszéde, hanem tele van szinte rideg, merev ítélkezéssel, lekezeléssel. A további megszólalásoknál is fogjuk látni, hogy amit mond, az általánosságban helytálló, de nem Jób helyzetére – és ezt nem veszik a barátai figyelembe.

Kedves Testvéreim, íme, sohasem szabad általánosítani. Minden sors, minden helyzet más és más, és mi annak csak egy töredékét látjuk, de nincs isteni perspektívánk, hogy igazán meg tudnánk érteni az összefüggéseket. Ezért balgaság azt hinni, hogy mindent meg tudunk magyarázni és oldani. Bizony, nagyon fontos, hogy a jó szándékunkhoz józan megfontoltság, bölcsesség és szeretet is csatlakozzon, hogy áldásul legyünk, ne pedig a másik kínjait növeljük oktalan beszédünkkel. Amíg a barátai hét napon át mellette voltak, és nem szóltak semmit Jóbhoz, mert látták, mekkora a fájdalma, addig tényleg együttérzést tanúsítottak iránta. Helytelen beszédük azonban megsebezi és bántja Jóbot – ahogyan azt látni fogjuk végig a könyv olvasása során. Bizony igaz, hogy a nyelvünkkel, beszédünkkel mennyit tudunk vétkezni! Ebben az összefüggésben is megszívlelendő Pál apostol intő szava: *„Semmiféle bomlasztó beszéd ne hagyja el a szátokat, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják”* (Ef 4,29). Bomlasztó vagy építő a beszédünk, lelkigondozó szolgálatunk?

Isten nem fogadott fel soha ügyvédjének minket... Bizony, ezért is nem bölcs dolog a saját okoskodásunkra hagyatkozni, Isten cselekedeteit megpróbálni emberi értelemmel megmagyarázni.

Újszövetségi igeszakasz: Fil 2,12-30

[12](#) Ezért tehát, szerettem, ahogyan mindenkor engedelmeskedtetek, nem csupán jelenlétemben, hanem sokkal inkább most, távollétemben is, félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket, [13](#) mert Isten az, aki munkálja bennetek mind a szándékot, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően. [14](#) Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, [15](#) hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, [16](#) ha az élet igéjére figyeltek. Ezzel dicsekszem majd Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, és nem fáradtam hiába. [17](#) Sőt ha italáldozatul kiöntetem is a hitetekért bemutatott áldozatban és szolgálatban, örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal; [18](#) de ugyanígy örüljete ti is, és örüljete velem együtt!

[19](#) Remélem az Úr Jézusban, hogy Timóteust hamarosan elküldhetem hozzátok, hogy én is megnyugodjam, miután megtudtam, mi van veletek. [20](#) Mert nincs mellettem hozzá hasonló lelkiületű, aki olyan őszintén törődne ügyeitekkel; [21](#) mert mindenki a maga dolgával törődik, nem pedig Krisztus Jézuséval. [22](#) De ti is tudjátok, hogy kipróbált ember ő, és mint apjával a gyermek, úgy szolgált velem az evangéliumért. [23](#) Remélem tehát, hogy őt azonnal elküldhetem, mihelyt meglátom, hogyan alakulnak dolgaim. [24](#) De bízom az Úrban, hogy magam is hamarosan elmegyek. [25](#) Szükségesnek tartottam azonban, hogy visszaküldjem hozzátok Epafroditosz testvéremet, munkatársamat és bajtársamat, akit ti küldtetek, hogy szükségemben szolgálatomra legyen, [26](#) mivel vágyódott mindnyájatok után, és nyugtalankodott, mert meghallottátok, hogy beteg. [27](#) Meg is betegedett halálosan, de Isten megkönyörült rajta, sőt nemcsak rajta, hanem énrajtam is, hogy szomorúságomra szomorúság ne következzen. [28](#) Hamarabb elküldöm tehát, hogy viszontlássátok, és örüljete, és hogy én is kevésbé szomorkodjam. [29](#) Fogadjátok az Úrban teljes örömmel, és becsüljete meg az ilyeneket, [30](#) mert Krisztus ügyéért került közel a halálhoz, amikor életét kockáztatta azért, hogy helyettetek szolgáljon nálam.

Kedves Testvéreim,

A Filippi-levél az öröm-levél a páli írások között. Pedig fogságban íródott és nem túl jó kilátások között. Az öröm alapvető oka, hogy Pál apostol Jézus Krisztus tulajdona, Benne üdvösséget nyert, mennyei polgárjogot. Az ő térde is meghajol majd egyszer hódolattal Krisztus előtt, mert már rég Neki adta szíve minden hódolatát. Ennek jegyében hangsúlyozza az üdvösség kérdését a levelében, mégpedig úgy is, hogy *munkáljátok* és úgy is, hogy *Ő munkálja*. A Filippi keresztyének Krisztusban hitre jutottak, üdvösséget nyertek. Mégis biztatja őket: *Félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket*. Vagyis: egy dolog hitre jutni, üdvbizonyosságot nyerni, és más dolog ebben a hitben és bizonyosságban kitartani, megmaradni. Hiszen a mi ellenségünk pont azért támad, hogy megingasson, elbizonytalanítson, kitaszítson a kegyelemből... Ez

harcot eredményez, amit komolyan kell venni – erre utal a *félelemmel és rettegéssel*. Legyen drága és fontos, amit Krisztus a számunkra megszerzett; féltsük, hogy el ne veszítsük – és ragaszkodjunk hozzá. Munkálhatjuk, mert Ő munkálja bennünk. Nélküle nem megy, de Vele lehetséges.

Ehhez arra van szükség, hogy *az élet igéjére figyeljenek*. S akkor, ha nekik világít az ige, ők is világíthatnak, ragyoghatnak, mint **csillagok** a sötét világban. Nem a mai értelemben vett **sztárok** ők, hanem Krisztusra mutató, az Ő világosságát visszfényként tükröző életű gyermekei, akik nem zúgolódnak, nem vonakodnak, hanem engedelmességben végzik küldetésüket. Hányszor pont a kelletlenségünk, vonakodásunk, zúgolódásunk az akadálya annak, hogy a világ világossága legyünk, s vagyunk ragyogó csillag helyett kormos, füstös lámpa életű keresztyének. Figyelünk az élet igéjére? Figyeljünk!

Ennél nagyobb öröme nem lehet az apostolnak. Kész arra, hogy életét áldozza a szolgálata során, kész **italáldozat** lenni – utalás ez a bor kiöntésére, ami az áldozat bemutatását kísérte. Kiöntötték az Úr elé visszavonhatatlanul. Ő mindezt azzal az örömmel írja, hogy látja, amit az Úr elvégzett általa, ez a szolgálat méltó az ilyen áldozatra. Krisztus igazi áldozatához az apostol Érte végzett szolgálata lehet a hozzáadott áldozat. „Örülök, örülök veletek – ugyanígy örüljétek, örüljétek velem.” Mert ha így is lenne, nem volt hiábavaló a futása, szolgálata, mert teljessé lehetett általa Krisztus megváltó műve.

Megrendítően vall az apostol **Timóteusról**, mint legjobb munkatársáról, aki egyedülként nem a maga hasznát keresi, és akivel apa-fiú kapcsolatban lehet az evangéliumért végzett szolgálásban. Timóteus lelkületére jellemző az önzetlenség, a Krisztus és övéi iránt érzett szeretet. A közben elejtett félmondatból gondolhatjuk, milyen fájdalmas lehetett látni Pál apostolnak, hogy a munkatársai között is *mindenki a maga dolgával törődik, nem pedig Krisztus Jézuséval*. Milyen kevés az önzetlen munkás, aki a szolgálásban el tudja felejteni, igazán oda tudja szánni önmagát! Kinek a dolgával törődünk? Kipróbált emberek vagyunk-e? Mert Timóteus az volt. Éppen ezért a teljesen odaszánt életért, amelyben hiteles volt az Úr Jézus Krisztus jelenléte. Nem az a megbízható, aki magát ajánlja, hanem aki az Úr ajánl (2Kor 10,18). Ajánlhatna-e engem?

A továbbiakban **Epafroditosról** ír Pál, ő a postás, aki ezt a levelet kézbesíti. Közülük való, aki a filippiek szeretetadományát vitte el a fogoly apostolnak. Úgy tűnik, feladatul kapta azt is, hogy szolgáljon a gyülekezet nevében Pálnak, azonban megbetegedett, s ezzel talán inkább terhére is lehetett. Félő, hogy szemrehányással illetik majd ezért: lám csak, nem teljesítette a vele kapcsolatos elvárásokat. De Pál nem így áll hozzá, becsüli a munkatársat és

szeretetével oltalmazza, amikor beszámol komoly betegségéről, gondjáról, hogyan kerül így, ha egyáltalán hazakerül, a gyülekezet szeme elé? Valójában ajánlólevél is ez a szakasz, akárcsak volt az a levél, amit Onézimosz vitt a gazdájának. Benne ég Pál apostol hálás szeretete, védelmező közbenjárása munkatársáért. Hála a megtartásért, közbenjárás a gyülekezet feltétlen szeretetéért – mindez a lemondással, amellyel kész a munkatárstól megválni. Mert Pálnak fontosabb, hogy a filippiekkel viszontlássák egymást és örüljenek egymásnak. És figyelmezteti őket: *„Fogadjátok az Úrban teljes örömmel, és becsüljétek meg az ilyeneket, mert Krisztus ügyéért került közel a halálhoz, amikor életét kockáztatta azért, hogy helyettetek szolgáljon nálam”*. Megbecsüljük-e azokat, akik közülünk, talán helyettünk végzik a szolgálatot, és kockáztatnak Krisztus ügyéért többet, mint mi? Vagy marad a kritika, a hibakeresés? Sokkal inkább becsüljük meg a csendes Epafroditoszokat megszegényítő hűségükért. *Ámen*

Imádság:

Köszönjük Urunk, hogy példákat adsz elénk, hogy tanuljunk belőlük. Amilyen intő példa előttünk Jób három barátja, akik „megállapodtak egymással, hogy elmennek hozzá, és részvéttel vigasztalják őt” (2,11) és végül kioktatták, terhére voltak, velük szemben olyan jó olvasni Timóteusról és Epafroditoszról. Segíts azért, hogy megfogadjuk az intelmet, de a biztatást is; vezess, hogy ne a magunk dolgával legyünk elfoglalva, hanem őszintén törődjünk azzal, ami a Tiéd. S hogy tudjuk megbecsülni azoknak a kipróbált gyermekeidnek a szolgálatát, akik nem hivalkodnak, de csendesen teszik azt, amit talán nekünk kellene. Bocsásd meg mulasztásainkat, meggondolatlan lépéseinket.

Külön is köszönjük azokat, akik nem kis áldozatok árán gondoskodnak a betegekről, védik a veszélyeztetetteket, segítik a bajba jutottakat. Erősítsd azokat, akik mindent a humánus együttérzésen túl irántad való szeretetből szolgálatnak tekintenek. Add, hogy meglássuk és felismerjük a feladatainkat, és tudjuk azokat mások áldására és a Te dicsőségedre végezni. Munkáld bennünk tetszésednek megfelelően a szándékot és a cselekvést, hogy lehessünk Igédre figyelő és életünkkel Rád mutató gyermekeid a világban.

Kérünk, hallgasd meg kéréseinket, amelyeket most szívünk csendjében tárunk Eléd... *Ámen*

Mi Atyánk...

Áldás: Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal! Ámen (2Kor 13,13)

Ének: 200. fohász – *Ó, maradj, kegyelmeddel...*